

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 17 грудня 1987 року

№ 150 (3969).

Ціна 2 коп.

«Важкий хліб»

Так образно й із сумом змушені називати свою продукцію, виготовлювану вночі, робітники Кіровоградського хлібозаводу № 3

Того дня автобус за 124 маршрутом до третього хлібозаводу не доїжджав. Десь прорвало водопровід і дорога у цей грудневий четвер вкрилася кіркою льоду.

Люди йшли і нарікали на працівників водоканалу. Добрався, обережно ступаючи по льоду, до хлібозаводу і я пішки. Думав, добре, що хоч видно ще, а як же отим працівникам, котрі в третю зміну випікають хліб? Хоч не так і далеко, але йти такою дорогою, не те що неприємно, а небезпечно.

...У цеху хлібозаводу панував гамір. Кинулося у вічі: юнаки та дівчата не те що не працюють, а стоять купками, про щось перемовляються.

— Не дивуйтеся, це — наші горе-помічники, старшокласники одинадятої школи. Прийшли зі своїм вчителем, але навіть його зауваження не допомагають. З них допомоги мало, а клопотів багато: тільки й дивись, щоб чогось не витворили, — розвіяла мої сумніви щодо виробничої дисципліни Ольга Сотиріаді, контролер другої зміни. Ще додала:

— Та ми навіть від такої допомоги не відмовляємося. Робочих рук не вистає.

У цеху десь на кожній зміні трудяться не більше п'ятинадцяти трудівників. За останні роки робота значно полегшувалася. Замість тут застарілі печі, комплексно механізована лінія по виготовленню хліба. Якщо раніше на лінії стояли робітники і вручну виконували ряд важких фізично олеових, то тепер все це механізовано.

Особливо процес механізації полегшив працю тих, хто трудиться в другу і третю зміни.

— Ви хоч раз пробували вночі не спати, а щось для себе робити? — запитала мене начальниця цеху Людмила Дмитрівна Созонович. — Ми ж працюємо. І чим важча робота, тим більше втомлюємося. Це часто-густо є причиною недоробок. Хоча за останній рік їх майже не було, правда, крім одного

випадку з розфасовкою солонки.

Л. Д. Созонович розповіла, що з планом колектив хлібозаводу справляється. Продукцію виготовляють за замовленнями, які надходять з магазинів міста. В останні роки вони значно зменшилися. Це непоганий фактор, який засвідчує, що добробут людей зростає. Підприємство має можливість виробляти значно більше в кількісному відношенні хліба, булочки. Та зараз немає такої потреби.

Друга зміна, як кажуть самі робітники, для них вигідна. Тим, що майже весь день вони дома. І настрій непоганий: перебоїв з постачанням мукі, дріжджів, іншої сировини немає. Тільки праця.

— Працюємо. Думаю, непогано. Для нас і друга і третя зміни обов'язкові. Кожен хоче ж постійно купувати в магазинах свіжий хліб. Вироби другої зміни розвозяться вночі. Зранку покупці йдуть у магазини і розкуповують їх. Ми навіть як, зрештою, і наші замовники, не зацікавлені, щоб хлібні вироби затримувалися в цеху. Навіть година їхньої затримки в нас відбивається на смакових якостях, — говорить Ольга Сотиріаді.

Оля працює не лише як контролер. Трапляється, вона з майстром і технологом при потребі стають за робочі місця. Випікають здобу: булочки, калачі... Минув тижень, наприклад, їх не вистачало на прилавках кіровоградських магазинів.

Хвалювані за другу і третю зміну в Л. Д. Созонович, її підопічних вистає. Бувають а той час і поламки. І хоч чергова машина завжди «на колесах», та це не вихід, коли серед ночі певно інколи доводиться прямо з постелі забирати спеціалістів. Тому тут діє чіткий принцип: працівники першої зміни передають свої робочі місця в ідеальному порядку. А це дійсно сприяє доброякісній роботі їхніх наступників.

— Для мене друга зміна — улюблена. До неї

звикла за місяць. Хоч морально трошки й важче працювати, однак вона має свої переваги. Якщо на виробництві в нас немає исполалок під час

В ПРИНЦИПІ, друга зміна на Кіровоградському ДБК майже нічим не відрізняється від першої. Тут теж є майстер. Він керує ви-

робничим процесом цеху. Трапляється помилки, їх ліквідовують, як завжди, власними силами. Коли ж щось серйозніше треба зробити з ремонтом, напхавати є чергова машина, яка в будь-який час до- ставить на підприємство ремонтників.

Взагалі, щоб все обладнання працювало чітко і якісно в обидві зміни, щосуботи здійснюється його профілактика. І нарікань, що працювати в другу

гої зміни як дві краплини води схожий на першу. Навіть і дальня працює і вибір страв непоганий.

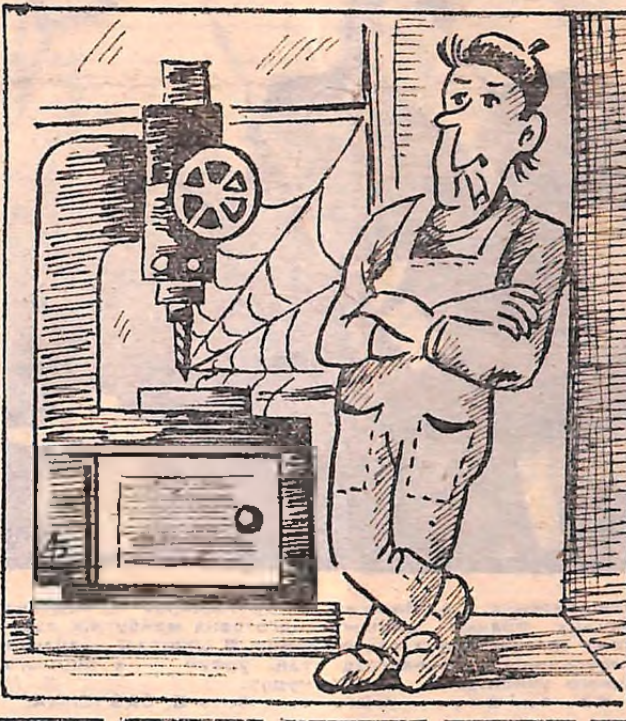
Щоб краще дізнатися про труднощі тих, хто в другу зміну трудиться на спорудженні будинків, секретар партбюро ДБК В. М. Гольша порекомендував побувати на будові.

Біля дев'ятиповерхового будинку зустріли майстра В. А. Дило. На жаль, він, будучи на той час

Операція «Друга зміна»

ДРУГА ЗМІНА... ЧАСТО-ГУСТО ВІД ПРАЦІВНИКІВ, ЯКІ ТРУДЯТЬСЯ НА НИЙ, ЧУЕМО НАРІКАННЯ НА ПОГАНУ ОРГАНІЗАЦІЮ ВИРОБНИЧИХ ПРОЦЕСІВ, НЕЗАДОВІЛЬНИЙ РУХ ГРОМАДСЬКОГО ТРАНСПОРТУ. БУВАЮТЬ І ПРОТИЛЕЖНІ ДУМКИ: ДЛЯ ДЕКОГО ВОНА НЕ ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ ВІД ПЕРШОЇ, А ТО Й — КРАЩА...

НАША ЧЕРГОВА ДОБІРКА САМЕ Й ПРИСВЯЧЕНА ДАНИМ ПРОБЛЕМАМ, А САМЕ: РОБОТІ ТИХ, ХТО ТРУДИТЬСЯ У ДРУГУ ЗМІНУ.

праці вночі, то з ними можна зіткнутися одразу після того, як залишимо свій хлібозавод, — розповідає Галля Осилюк, тісто-міс ліній солонки.

Далі дівчина безпідставно нарікала на роботу міського транспорту. Розповіла навіть, як колись її подруги чекали півтори години на автобус. У вихідні ж він дуже рідко ходить. Хоча і у вихідні всі бажають мати на столі свіжу буханку...

Повертаючись з хлібозаводу з центр міста, довгенько і я чекав на автобус. От тоді й пригадалися мені ще раз слова, мовлені колись з робітницями: «важкий хліб», ой, важкий, а особливо в другу і третю зміни...

ХОЧА Й НЕЛЕГКО, ПРОТЕ ПРИЄМНІШЕ

працювати в другу зміну. Так вважає комсомолка Валентина Долженко, яка ось вже три роки трудиться водієм тролейбуса третього маршруту.

Не знаю як кому, а мені перша зміна набагато важча за другу. Можливо це пояснюється тим, що треба вставати о четвертій ранку, коли, мабуть, ще в селах і півні не думають кукурікати. Та якби тільки ця причина впливала на роботу. Десь до восьмої години начебто все гаразд. Та з цього часу починаються деякі неприємності.

Хіба ж приємно, коли в тролейбус, неначе в гумовий безрозмірний мішок напихаються пасажирів? Вже треба від'їжджати, аж горло хрипить, так про-

шу: відпустити двері, а де-то мовби й не чує.

Так псується настрій: зазіснюємося, збиваємося з графіку. В другу ж зміну спокійніше. Люди хоч і втомлені після роботи, та не так поспішають, привітніші. Їхній настрій передається й нам, водіям. Ще друга зміна вигідніша тим, що кількість пасажирів після дев'ятої вечора значно зменшується. Транспорту

на дорогах в порівнянні з тим, що твориться вдень, майже немає. Тому й легше працювати.

Щоправда, є тут одна прямо-таки біда: полюбують вечорами «кататися» п'янички. А то ще й сяде та й засне...

Важче ж доводиться тому, що вечір є вечір. Інколи хочеться й спати. Робота водія вимагає й уваги. Тим більше — в другу зміну.

Добірку підготували Т. ГАШЕНКО, В. ДОЛЖЕНКО, Ю. ЯРОВИЙ, О. БОСІЙ (малюнок).

Діалог із старшокласниками

Навчати комсомольських активістів аргументовано, з класових позицій аналізувати суспільно-політичні події і факти, застосовувати здобуті знання у повсяк-

денній життєвій практиці — таке завдання ставить перед собою політклуб старшокласників, створений у Новограді-Волинському, що на Житомирщині. Він об'єд-

нав учнів середніх загальноосвітніх шкіл, машинобудівного технікуму, місцевого професійно-технічного училища.

Основною формою робо-

ти клубу стала дискусія: кожен має можливість висловити свою точку зору. І тематику занять розробляють самі учні: лекції-діалоги «Шкільна реформа — веління часу», «Переклад для всіх і для кожного», тематичні вечори

«Цих днів не змовкне слава», «Політика і мода», зустрічі за круглим столом «Молодь і буржуазна пропаганда». У планах — курси юних пропагандистів,

МОЛОДІЖНІ НОВИНИ

обговорення нових публіцистичних книг, фільмів, газетних і журнальних статей на актуальні теми.

А. ЯНУШЕВСЬКИЙ,
кор. РАТАУ.

АУДИТОРІЯ

СТЕЖКАМИ ХУТОРА НАДІЇ

Невже це було вчора. Ми жили й працювали під час фольклорної практики на території заповідника. Науково дослідною групою, до якої входили І. Сасинко, І. Швед, В. Ждан, Л. Степанова, Л. Гозбенко, І. Степанова, Л. Тюртубек, О. Нагірна та інші, керував доцент кафедри української мови та літератури, член Спілки письменників СРСР Микола Кузьмович Смоленчук. Головним нашим завданням було зібрати і зафіксувати спогади про Івана Карпенка-Карого та його рідних. Студенти відвідали пам'ятний селянський будинок Карпенків. Миколай, Шведченко, стасів Шостаківський та інші зацікавлені зустрічі з Григорієм Куцем, який є прарідом Федота Кутя, що став прообразом Калити в п'єсі Карпенки-Карого «Сто тисяч» та інших подіях.

С. ДРУЧУК, студентка Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

ШКОЛА починається з учителя. Це істина неперечна. Але й не можна заперечити те, що майбутній учитель починається в школі. Та чи завжди ми даємо можливість своїм школярам випробувати себе в ролі піонерсько-

чі вчителя. Давайте проаналізуємо, чи одержують наші молоді спеціалісти достатню підготовку для роботи в школі? Досвід показує, що вона слабка, особливо її ме-

РЕФОРМА ШКОЛИ

ХТО ЇЇ ГАЛЬМУЄ?

го вожатого, керівника гуртка, клубу за інтересами?

На мою думку, дитину необхідно залучати до громадської роботи ще з першого класу, контролювати її виконання. Щодня треба формувати активну життєву позицію. Щоб не поселилась в серці випускників байдажість, черствість, споживацтво.

Школа зобов'язана єдиним психологічним гармонію розвивати, єдиним активну особистість. Нелегка ноша лягає на плечі

додатна сторона. У світі вимог січеного (1987 р.) Пленуму ЦК КПРС необхідно підняти рівень підготовки вчителів на якісний новий рівень. Якість же підготовки починається з якісного відбору абітурієнтів. Тому профорієнтаційна робота педагогічного вузу в школі повинна значною мірою допомагати виявленню тих, хто має покликання до професії вчителя. На жаль, існують в школі ще люди випадкові, які не люблять педагогічної пра-

НА ПЕДПРАКТИКУ — В СЕЛО ХАЩУВАТЬ ГАЙВОРОНСЬКОГО РАЙОНУ. СЛОВО — НЕ ГОРОВО. БІЛЬШЕ — СТУДЕНТИ БУВАЮТЬ...

ЗДРАСТУЙ, РЕДАКЦІЄ!

ПІШУТЬ до вас студенти педінституту. Нам дуже хотілося б знати, де можна пройти практику з великою користю для себе. Можливо, ви розкажете, де є школи з цікавим педагогічним досвідом.

Із задоволенням прочитали б про хороших учителів. Скажімо, у випусках «Аудиторії». Адже багато хто з нас хоче не просто відбутися практикою, але й повернутися з певним досвідом. Знаємо, що в нашій області працюють справжні ентузіасти, наприклад, у Гайворонському районі. Розкажіть про них.

Група студентів.

ПРО Хашуватську середню школу можна розповідати багато. І про те, як досягли тут хороших результатів комсомолу школи, рада піонерської дружини і батьківський комітет, як організовується змагання за право бути класом зразкового порядку, як діє комісія, що підтримує дисципліну і порядок, як організовують культурно-масові заходи, про те, як учні прагнуть жити духовно піднесено і цікаво.

В останньому найбільше допомагає школярам Леонід Ізрайльович Солгута-вський.

Але є в Леоніда Ізрайльовича ще одна захоплення, якому він віддає не менше зусиль та знань, ніж музиці. Це — оркестр народних інструментів. На раз під керівництвом Л. І. Солгута-вського музиканти виступали на районних та обласних святах, демонструючи високу виконавську майстерність і бережливе ставлення до духовної спадщини народу.

Успішним був виступ учасників оркестру і під час обласного огляду художньої самодіяльності Дитячої програми другого Всесоюзного фестивалю народної творчості, при-

В. СИДОРЯК, заступник директора по навчально-виховній роботі Семенівської 8-річної школи.

Новоукраїнський район.

І МУЗИКА ЗВУЧИТЬ...

...У шкільному музеї бойової слави 5-ої гвардійської танкової армії зібрано понад три тисячі експонатів. Це ніби розкрити книга — сторінки музею. Не можна читати їх без хвилювання без болю в серці, без гордості за подвиги радянської людини. Щороку рада музею, якою керує Сергій Білоус, отримує 1200—1300 листів від ветеранів армії. Особливо багато їх одержують червоні слідопити школи від колишніх воїнів, які 13 березня 1944 року визволили Хашуватку від фашистів.

А керівником музею є справжній ентузіаст своєї справи, вчитель історії Л. І. Солгута-вський.

«Ми вміємо бути щасливими, — роздумує Леонід Ізрайльович, — бо наше щастя незбагненне. І майбутнє своїх вихованців ми будемо на міцному фундаменті пам'яті».

Цим словам учасники Параду Перемоги в Москві, відмінники освіти СРСР, який 44 роки життя віддав справі виховання і виховання — віриш, як собі.

До речі, ось уже здається роки Леонід Ізрайльович очолює районне методичне об'єднання вчителів історії та суспільствознавства, веде школу передового педагогічного досвіду на базі школи, в якій працює. Досвідчений вчитель надає конкретну допомогу молодим педагогам у плануванні роботи, в підготовці до проведення уроків, наполегливо вчить їх використовувати краєзнавчий матеріал на уроках історії та в позакласній роботі. А ще — говорити з учнями дохідливо, аргументовано, називати речі своїми іменами: успіхи успіхами, недоліки — недоліками.

свяченого 70-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції. Оркестр нагороджено почесними грамотами обласного оргкомітету.

Серед кращих учасників оркестру — юні музиканти Михайло Лопушанський, Сашко Паламарчук, Сергій Білоус...

Чесно кажучи, дивуєшся і задрожить енергія цієї людини, яка не тільки чудово знається на музиці та грає на всіх народних інструментах, а й залучає до мистецтва все нових і нових учнів...

Ось Л. І. Солгута-вський пригадує, як під час війни в Югославії потрапив йому в руки скрипка. Загроз на ній, а бійці стояли затамувавши подих. І здавалося, вже немає війни, а лише звуки музики, до щому в серці близький «Полонез Опіського»...

Музика й образотворче мистецтво вважає Л. І. Солгута-вський, містять у собі великий соціально-емоційний виховний потенціал. Вони намагаються переплітаються з іншими шкільними предметами, допомагають одне одному. Як читання, вони своїми специфічними засобами сприяють конкретизації й узагальненню знань, образно-естетичному сприйняттю нашого життя.

Прощається із школою, коли вже зовсім смерко. А вслід мені, моя на задоволення, лунала улюблена мелодія вальсу Андрєва із кінофільму «Стережись ватомобіля». Грали вчителі й учні — палкі любителі народної інструментальної музики, представники великої дружини сім'ї, якою живе звичайна сільська десятирічка.

А. САРЖЕВСЬКИЙ, Гайворонський район.

Наступного року Кіровоградське вище льотне училище цивільної авіації святкуватиме своє перше десятиріччя. Строн від заснування навчального за-

кладу невеликий, але сьогодні випускники вузу працюють практично в усіх куточках нашої країни й за кордоном. Недавно в училище надійшло

повідомлення: в Новосібірську працює екіпажний складачастя з самих випускників Кіровоградського училища. На знімку: урочи

на тренажерах — основна підготовка майбутніх льотчиків. В розкладі навчання такі уроки — з першого курсу. Фото В. САВЧЕНКА.

Домашнє завдання

Минулого разу ми запропонували студентам дати своє оригінальне тлумачення слів залікова книжка, гуртожиток, семінар. Дали, щоб переконатися, чи не загас неперевішений виховний дух, гумор студентства. І, чесно кажучи, надіялася на більш членування і цікаву відповідь.

Сьогодні пропонуємо нам відповісти студента педінституту (наскільки ми зрозуміли, бо автор не показав місця навчання)

П. Зименка чи П. Зименко.

Семінар — групове практичне заняття під керівництвом викладача, де студенти намагаються зовести викладачеві, що його предмет — це їхній найулюбленіший предмет, ще заняття для них найбільш головні, а оцінки не відіграють ніякої ролі, чого слова — не трохи і їхні (студентів) слова. (Тут автор поставив речі, що це не витвір

його фантазії, бо він десь прочитав таке — ред.).

Гуртожиток — це той будинок, де «від сесії до сесії» живуть студенти всеселю, де організовуються різноманітні «капусники», «неформали», це приміщення, де проходить краща частина життя студента, яке, до речі, частенько замиряється випадками на кінтатл того, який описано в «Студентеском меридіане» № 9 за 1987 рік «Мораль» — «справа серйозна». Говорю про це тому, що до Москви пієті дійшли, а наша газета зігу-гу (тут варто відпові-

ти автору таке: якби ви нам «гу-гу», то обов'язково матеріал повинен бути у нашій газеті).

Залікова книжка дає відповідь на запитання: що? кому? коли? скільки? Відіграє в житті студента немаленьку роль, бо вона, врешті-решт обмінюється на диплом — вінець студентської діяльності.

Ось така відповідь. До речі, П. Зименко пропонує нове домашнє завдання: назвати, які є типи студентів і дати оригінальні пояснення. Чекаємо ваших листів!

ІЗ ВІДПОВІДЕЙ СТУДЕНТІВ НА ЕКЗАМЕНІ З ПЕДАГОГІКИ

Завдання реформи школи — підняти навчання і виховання на більш високу якість.

Підвищений інтерес — це коли дитині все цікаво.

Підвищення, станції новітніх технік — це позитивні заклади.

Навчальний підручник — це навчальний посібник.

Якщо в школі вчителі самі собі обирають директора, то учні повинні обирати собі класного керівника.

Спортивні змагання

Вносять в школу дух змагання.

Школа повинна виховувати у дітей колективізм.

Навички — це вміння, доведені до автоматизації.

В нашій школі, як

сказано в реформі, допущені деякі упущення.

Вивчення досвіду роботи — це якщо студент проводить урок і сподобався методисти.

Оптимізація — це оптимізм в навчанні.

Вчителька першого

класу, перш ніж писати букву, виводить її в повітрі.

Якщо школяр на навчання звертає поверхове значення, він не зможе принести користі ні собі, ні школі.

Школа — це там, де проходять навчальне виховання або виховне навчання.

ЦІЛКОМ СЕРІОЗНО

Прекрасно — це і потворно.

Дітей виховувати важко, бо вони всі одинкові.

Почує і записав В. ЛІКОВ, старший викладач кафедри педагогіки педінституту.

м. Кіровоград.

УВАГА! ЕКСПЕРИМЕНТ

ПОТРІБНІ нові форми й методи ідейно-політичного виховання молоді. Із цим згодні всі. Але чи досить цього, аби зламати інерцію мислення й стереотипи, що склалися в ідеологічній роботі? Певно, згоджуватися тут мало, треба ще й активно діяти. Можливості для цього дають, зокрема, дискусійно-політичні клуби для різних категорій працюючої молоді. В

такий клуб об'єднує комсомольських пропагандистів, у Ленінському районі Кіровограда — комсомольський актив. Накопичено певний досвід у молодіжних політклубах головного підприємства виробничого об'єднання «Дружмаш» (керівник А. С. Барабаш) та обласної санепідемістанції (керівник А. Д. Белов). Тут голова-

— як молодь ставиться до тематики політклубів, як оволодіває теорією, що міститься в матеріалах XXVII з'їзду КПРС і наступних Пленумів ЦК КПРС, XX з'їзду комсомолу;

— рівень засвоєння основних політичних, моральних, економічних засад перебудови;

ПОЛІТОСВІТА: ПРОБЛЕМИ І ПОШУКИ

УНИКНУТИ СТЕРЕОТИПІВ

області почався експеримент, спрямований на їхню повсюдну організацію і розвиток.

Науково-методичне забезпечення цієї справи, як і належить, проводить Будинок політосвіти обкому Компартії України, кабінети політосвіти парткомів, методради міських, районних ЛКСМ України з політосвіти. За основу цієї роботи взято матеріали XXVII з'їзду КПРС, XX з'їзду ВЛКСМ, постанову ЦК КПРС «Про перебудову системи політичної й економічної освіти трудящих».

Отже, дискусія — проти школярства, наочності, голосливої риторики. Дискусія як зацікавлений обмін думками. Дискусія як засіб подолання застигlosti форм політичного навчання молоді та її інертності у цій справі.

Нинішнього навчального року в області діє 24 політклуби, об'єднують вони понад 800 комсомольців.

В Новоархангельську

ною силою дискусії аважують уміння організатора — ведучого розмови. Таких людей сьогодні виявлено, на жаль, небагато. Із воно й зрозуміло: для ведучого необхідними є уміння зацікавити аудиторію, нестандартність мислення, високе ораторське мистецтво, неприйняття штампів.

Отже, зроблено перші кроки у важливій справі. Мета експерименту — а тому, щоб на основі вивчення, осмислення й впровадження передового досвіду, а також експериментальних досліджень визначити можливі шляхи збагачення змісту політнавчання.

В ході експерименту пропонується використовувати такі методи дослідження, як спостереження за ходом дискусії, бесіди із їх керівниками й учасниками, соціологічні опитування й анкетування.

Зокрема, за допомогою останнього планується виявити:

— динаміку формування інтересу до політнавчання, ставлення до самоосвіти.

Результативність діяльності політклубів буде визначено в ході обласного огляду-конкурсу в травні наступного року. На заключному етапі експерименту (липень-вересень 1988 року) одержані результати буде узагальнено й розроблено рекомендації для використання політклубів як однієї з форм комсомольського політнавчання.

Яким же повинен бути молодіжний політклуб? Хто увійде до його складу і ради? Як організувати засідання й навчання керівників? Із цими питаннями ми звертаємося вже сьогодні до комітетів комсомолу, організаторів політнавчання на місцях.

В. КАЖАНОВ,
консультант Будинку політосвіти обкому Компартії України з питань комсомольської політосвіти.

В ході єдиного комсомольського політдня йшлося також про підсумки візиту в США М. С. Горбачова, про ті відради можливості, які відкрив для всіх народів світу цей історичний візит. У більшості комсомольських організацій політдень вилився у зацікавлений обмін думками й пропозиціями про перебудову в комсомолі.

Л. ЄГЕЛЬСЬКА,
м. Кіровоград.

ДОТОРКНИСЬ

ДО
ВИСОТИ

Історія утворення секції дельтапланеризму в Олександрії бере свій початок із 1979 року: саме тоді молодий інженер Валентин Чеботарьов у журналі «Моделист-конструктор» прочитав статтю про цей захоплюючий вид спорту...

З тієї пори минуло дев'ять років. В розпорядженні олександрійських спортсменів нині вже сім апаратів. Ентузіасти дельтапланеризму проводять цікаву роботу по створенню дельтаплану на базі мотоциклетного двигуна.

На знімках: дельтапланеризм дає людині можливість відчувати себе нащадком Ікара; тренування проводить Валентин Чеботарьов.

Фото В. ГРИБА,
Г. КОШКА.

ЄДИНИЙ ПОЛІТДЕНЬ

«Радянська Україна», 70 років шляхом Жовтня» — так називався єдиний комсомольський політдень, який проходив в області позавчора. Того дня, повертаючись у думках до подій буремного 1917, спілчани й молоді області ще раз звернули до своїх сьогодення.

Знедолений і безправний до революції, 70 років тому український народ вперше в історії створив свою державу — рівноправну в сім'ї радянських республік. І нині, коли в усій країні здійснюється велика перебудова, комсомолів області зустрічає ювілей УРСР високою активністю на всіх ділянках виробництва, в громадському житті.

ВІЗИТНА КАРТКА. Сергій Ралюченко. Народився 13 листопада 1962 року. Нападаючий. Футболом почав займатися 1974 року в ДЮСШ заводу «Більшовик» (Київ). Із 1977 року — в групі підготовки команди майстрів вищої ліги київського «Динамо» (перші тренери — заслужений майстер спорту Володимир Оніщенко та майстер спорту Віктор Кашей). В юнацькому футболі був членом збірної команди республіканської ради ДСТ «Трудові резерви». У 1979 році у складі цієї команди став чемпіоном товариства. У 1980—1985 роках грав за «Зірку» (178 матчів, 36 м'ячів), у 1986 році — за київський СКА (36 матчів, 12 м'ячів), з 1987 року — в донецькому «Шахтарі» (16 матчів). Бронзовий призер чемпіонату України 1986 року.

матчах нового колективу! Подібне не вдавалося навіть таким визнаним лідерам атаки з Кіровограда, як Віктор Квасов, Борис Петров чи Михайло Калита. На той час Сергій не пішовшилося ще й вісімнадцяти років.

Нині Сергій Ралюченко — гравець основного складу команди вищої ліги — донецького «Шахтаря». Його приїзд до Кіровограда після закінчення сезону

Наведу приклад лише двох тактичних схем (1+3+5+2 та 1+4+5+1). Вони умовні, адже нині падається велике значення аричмії футболу. Тому й може вразити така кількість півзахисників — майже півкоманди! Та це тільки на перший погляд. Ішли на зеленому килимі важко відрізнити гравця середньої лінії від захисника чи нападника. На півзахист припадає половина

але після перерви Кузнецов та Месхі схилили терези успіху на бік спартаківців. Було дуже прикро, бо весь ігровий час ми мали перевагу. З цим погодився навіть Костянтин Іванович Бесков, але тільки не ведучий «Футбольного огляду» Володимир Маслаченко. Ми розуміємо, що він — колишній спартаківець, але йому слід би бути об'єктивнішим. Можна бути упередженим болельником, але упередженим коментатором... Так, розгром біло-голубих «Вердером» Маслаченко сприйняв як помилку фортуни. Я ж вважаю інакше — чемпіон ФРН був на висоті.

— В «Шахтарі» грає й Валерій Гошкідера, який теж колись починав у «Зірці»...

— Правий захисник Гошкідера — один із старожитів «Шахтаря», його провідний гравець. Дуже надійний в обороні, активний у грі. Що ще? Добрий товариш.

— І в «Зірці», і в нинішньому СНА ти постійно забивав голи. А в «Шахтарі» цього понині що не досяг. Що трапилось із Ралюченко-бомбардиром?

— Так, свій рахунок м'ячів у матчах червоні країни я ще не встиг відкрити. Але забив один гол на Кубок Федерації і в міжнародному матчі з болгарським клубом «Беласи-

ЗУСТРІЧ ДЛЯ ВАС

ція». Вважаю, що все попередньо.

— «Шахтар» часто виїждить за кордон. Які турніри плануються в сезоні-88?

— У 1987 році ми здійснили подорож по НДР. А після Нового року гратимемо в Болгарії та Марокко.

— Численні фанати гадують, що «Шахтар» вже найближчим часом зможе перейти на господарський...

— Для цього потрібно ще принаймні два сезони. Адже існують значні відомі бар'єри. На жаль, професійний футбол — це те, що нині необхідно нам усім.

— Чим відрізняється донецька команда від попередніх років?

— Перш за все — колективізм. Колись була команда Старухіна, потім команда Соколовського, команда Грачова. Нині ж це команда всіх одиннадцяти гравців.

— А як сприйняла твій перехід до «Шахтаря» дружина?

— Негативно. Вона проти того, щоб я грав у Донецьку. Адже підрастає маленька Наталочка і їй важко в чужому місті. Нині я знаходжуся на роздоріжжі — грати за «Шахтар» чи за «Зірку». Вважаю, що до Кіровограда обов'язково повернуся.

Розмову вів
С. БОНДАРЕНКО.

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ХАРАКТЕР ГІРНИКА

Клас футбольної команди залежить від майстерності кожного її гравця. Команду створюють футболісти. Але й команда, в свою чергу, формує гравця. Кіровоградський «Зірка» виконала для великого футболу країни більше двох десятків гравців. І це — своєрідне обличчя команди, яка хоч і не переживає своїй найкращі часи, але знов і знов продовжує давати надійну зміну клубам вищої ліги.

...Все було досить несподівано. Влітку 1980 року в Миколаєві проходив турнір республіканської ради ДСТ «Трудові резерви». За футбольним календарем 2 липня того ж року у місті корабелів грали «Зірка». Начальник команди Юрій Іванович Махно,

який знайшов час подивитись на гравців турніру, побачив на полі у складі київської команди юнака, який виділявся своєю технікою, а головне — неприхильним прагненням забити м'яч. І забивав! Тоді Махно й запросив до «Зірки» Сергія Ралюченка. А вже 28 серпня нападаючий вперше одягнув футболку нашої команди. Трапилось це в Жданові. Сергій забив м'яч у зустрічі з «Новатором», яка завершилась нічиєю. А через три дні єдиний гол лівого крайнього в Горлівці приніс кіровоградцям перемогу. І, на жаль, у своєму черговому матчі проти армійців Києва Ралюченко не двічі влучив у ціль. Оце так позачок — чотири голи в трьох стартових

розпочався з відвідної редакції обласної молодіжної газети.

— Сергію, як відбулася твоя акліматизація в «Шахтарі»?

— Напрочуд легко, хоча я децю сумнівався. Але не в психологічному плані. Справа в тому, що після служби в столичному спортклубі армії я не грав кілька місяців. Децю побирався, чи «поп'ягну» свою роль на вищому рівні. Гадаю, що це вдалося, але, звісно, право на думку в останній інстанції залишилось за тренерами.

— А чим, на твій погляд, відрізняється футбол вищого та другого ешелонів?

— Рівнем мислення футболістів і самим ставленням до футболу. Все це і є професіоналізм. У вищій лізі відкрито широкі можливості для експерименту.

Володимир КОБЗАР

(ПОДОРОЖНЯ ПОВІСТЬ)

Пам'яті батька

(Продовження. Поч. у №№ 14, 17, 19, 24 листопада, 1, 5, 8, 10, 12 та 15 грудня ц. р.)

Обдавши нас пилом з-під коліс, попереду різко загальмував «КамАЗ». Чоловік у літах неквапом вивірився з кабіни, оглянув машину з усіх боків і коли ми порівняли з ним, спитав:

— Далеко?

— У Крим, — відказав я і мимохіть сповільнив ходу.

— Ого!.. — Чоловік здивовано хитнув головою. — Аж куди зібралися. Ну то сідайте, підвезу.

— А ви куди?

— Теж у ту сторону. Сідайте.

— Під'їждо, хлопці?

Мої супутники дружно закивали головами і завили були в кабіні.

У Бериславі на крутому, кам'янистому березі Дніпра яблуку ніде було власти, і ми побрели на околицю. Непомітна стежка привела до порожнього причалу. Прямо над водою стояло упритул кілька гаражів для моторних човнів. Ні їхніх власників, ні іншого люду поблизу не було, і це нас влаштувало. Діти почали купатися; не вміючи плавати, вони весь час лізли на глибину, і я постійно мусив за ними пильнувати.

Тим часом небо захмарилося, раз-удруге гуркнув грім, викликавши у нас занепокоєння, проте гроза погріміла-погріміла та й завершила кудись на схід, за Дніпро, де білили новобудовами стара й нова Каховки, а натомість почувся гуркіт моторки, яка швидко наближалася, і з'явилися вони, дніпряни.

Чимось невловимим нагадували вони горьківського Челкаша — чи то зовнішнім виглядом, чи то причетністю до справжньої великої води, чи то своєю, малорозумілою мені, сторонньому, розмовою. Нашій присутності вони не здивувалися (напевно ж туристи — не дивина на дніпровських берегах), хіба що ввічливо, оцінюючи глянули на мене і зайнялися своїми справами: швидко вивантажили рибу, а потім піднялися в гараж і незбаром звідти почулося характерне булькання, стукіт гранчаків, захрумкала на міцних зубах закуська, а голоси враз погучнішали, стали різкими. Загоривши черв'яка, задоволено кричаючи і витираючи, вони на деякий час розійшлися по домівках, які були поблизу, на березі Дніпра.

Красм вуха я прислухався до їхніх балачок, але так і не збагнув, де і як вони ловили рибу. Може, це була частка улову рибальської бригади, яку дозволили взяти додому, а може — браконьєрська здобич, — хоч дніпряни й не скидалися на злодіїв, нітрохи не ховалися й не озиралися (але ж і злодій тепер пішов не той...). Риби було не так уже й багато, як на чотирьох чоловіків і, може, в мене, не звиклого до дніпровських масштабів, просто розбіглися очі.

Але асоціація з Челкашем не була випадковістю. «Челкаш» — одна з перших прочитаних у дитинстві книжок.

Челкаш, попри своє темне й гріхове минуле, викликав співчуття своєю гордістю, незалежністю, волелюбством. Було в ньому щось таке (можна сказати — романтичне, але й це визначення не повне), що може й тепер, на мою думку, привабити вразливу дитячу душу, — передусім протистоянням отому приземленому повзучому буттю, яким живе дехто з нас.

З віком, з плином часу враження від нових прочитаних книжок тьманило, не залишаючи того яскравого сліду, який лишають перші книжки. Це відбувається тому, що пригасає здатність до глибокого переживання, властивого дитині, в ще, мабуть, тому, що починаєш шукати інші, ніж у дитинстві, цінності. Кожний шукає своє, але здебільшого у роки, коли відшумить молодість, коли відійдуть роки бурхливих захоплень, поривань і палких надій, — у ці роки починаєш частіше замислюватися: що таке людина? У чому сенс її буття (і чи має воно взагалі будь-який сенс)? Книжок, які б вичерпно відповідали на ці питання, обмаль. Для мене особисто однією з таких книжок стала книжка Г. Торо «Уолден, або Життя в лісі». Я прочитав її й ахнув: як пощастило! А міг же прожити життя, так і не розгорнувши цієї книжки.

(Далі буде).

Заст. редактора А. БЕЗТАКА.

КІРОВОГРАДСЬКЕ СПТУ № 6
ОГОЛОШУЄ ДОДАТКОВИЙ ПРИЙОМ УЧНІВ
до груп зі скороченим строком навчання (6 місяців)
на спеціальності:
токарь,
електромонтер,
електрозварник.
Приймають осіб, звільнених з лав Радянської Армії.

Початок занять — з 15 січня 1988 року і далі — в міру комплектування груп. Учні забезпечуються стипендією в розмірі 70 карбованців на місяць і гуртожитком. Час навчання зараховується до трудового стажу. По закінченні училища випускники направляються працювати на промислові підприємства міста.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26. Телефон — 4-05-01.

Кіровоградське СПТУ № 8
ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ
до груп зі скороченим (6 місяців)
строком навчання
на такі спеціальності:

електромонтажник по освітленню, освітлювальних мережах і електроустаткуванню;

слюсар-монтажник по монтажу технологічного устаткування і пов'язаних з ним конструкцій.

Приймають осіб, звільнених у запас із лав Збройних Сил СРСР, з освітою за 10 класів.

Учні одержують стипендію 75 руб. на місяць. Під час проходження виробничої практики в спеціалізованій

ПДК № 592 учні додатково до стипендії одержують 50 процентів заробітку.

По закінченні навчання випускники забезпечують роботою по спеціальності на базовому підприємстві.

Початок занять — в міру комплектування груп.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Волкова, 15. Їхати автобусом № 107, тролейбусами №№ 1, 3, 7 до зупинки «Обласна лікарня».

Кіровоградське СПТУ № 9
ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ
на 1988—1989 навчальний рік на спеціальність
радіомеханік по обслуговуванню і ремонту
радіотелевізійної апаратури

Строк навчання — 1—2 роки, кваліфікація — 4-й розряд.

Гостропотребуючих забезпечують гуртожитком. Встигаючі одержують стипендію до 70 руб. на місяць.

Прийом проводиться без вступних екзаменів за конкурсом атестатів після співбесіди з курсу фізики в межах програми середньої школи.

До училища приймають юнаків і дівчат із середньою освітою. Прийом заяв з грудня 1987 по 10 січня 1988 року.

Початок занять — 15 січня.

Для вступу необхідно подати такі документи:

направлення на навчання від обласного підприємства «Побутрадіотехніка» або Кіровоградського радіозаводу;

атестат про середню освіту;

довідку про склад сім'ї і заробітну плату батьків;

медичну довідку (форма № 086/у);

8 фотокарток 3×4 см.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Шатила, 4. Їхати авт. №№ 101, 105, 108, 274 або тролейбусами №№ 3, 4, 5, 7 до зупинки «Автовокзал № 2». Телефони: 3-63-19, 3-11-78, 3-10-31.

При Кіровоградському
автотранспортному
підприємстві 13527
(автобусний парк)
ПРАЦЮЮТЬ
КУРСИ

перепідготовки водіїв категорії «ВС» і «С» на категорію «Д» з відривом від виробництва.

У період навчання на курсах виплачують стипендію.

Одиницям надають місця в гуртожитку.

Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Аерофлотська, 15, відділ кадрів. Тел. 6-40-77.

Їхати автобусом № 124 до зупинки «Хлібозавод».

Корсаківська морехідна школа Міністерства Морського Флоту СРСР
ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ НА НАВЧАННЯ

и подальшу роботу на суднах закордонного плавання
Сахалінського морського пароплавства на спеціальності:

матрос-моторист, моторист-матрос, моторист-електрик,
електрик-матрос, електрик-моторист.

Запрошуються особи, які відслужили в лавах Радянської Армії, віком до 26 років з освітою не нижче 8 класів, на спеціальність електрик — не нижче 10 класів.

Строк навчання — 10—12 місяців залежно від спеціальності.

Прийом у школу без екзаменів.

Початок занять — у міру комплектування груп.

Під час навчання курсанти перебувають на повному державному утриманні, їм

виплачується стипендія.

Під час проходження медкомісії абітурієнти забезпечуються гуртожитком. Заяву про прийом із зазначенням обраної спеціальності надсилають цінним листом, подавши такі документи:

докладну автобіографію;

документ про освіту (оригінал);

медичну довідку № 286 (із зазначенням кольоровидчуття для спеціальності матроса);

заключення флюорографії і довідку від психіатра;

характеристику з останнього місця роботи, навчання, служби;

шість фотокарток 3×4 см для оформлення допуску

для роботи на суднах закордонного плавання — характеристику - рекомендацію, завірену партійною організацією підприємства (військової частини) й погоджену з райкомом, міським комитетом партії й політвідділом військової частини у 2-х примірниках.

Паспорт з відміткою про виписку з місця проживання, військовий квиток і трудову книжку пред'являють особисто.

Виїзд — за викликом.

Документи направляти на адресу: 694000, Сахалінська обл., г. Корсаков, ул. Дачная, 17, приемная комиссия. Телефони: 2-27-00, 2-32-77.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316030 МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; комсомольського життя та економії — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-02; фотолабораторії — 4-94-94; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить в вівторок і четвер суботу.

Друкарня імені Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гінки, 2.